

[Alfred Jensen.]

fejl og som følge deraf er med til at skabe den atmosfære, som den lille kreds af kapitalister i verden, der er interesseret i krig, ønsker at få for at kunne udløse en krig.

Jeg ved meget vel, at de, der råber så højt derovre, og ministeren for forsvaret — som det hedder — er de første til at fortælle, at når vi forsøger at sprede sådanne oplysninger, er det, fordi vi er agenter for en fremmed magt, og så forsvarer vi en fremmed magts sag. Jeg er klar over, at den magt, der her hentydes til, er interesseret i at bevare freden; det er vi andre også, og forsåvidt kan man jo sige, at det drejer sig om en anden magts interesse. Men alle, der ønsker at bevare freden, må være interesserede i at få sandheden frem og få alle de misforståelser, der findes, ryddet af vejen, hvad enten de nu skyldes ondsvindende menneskers værk, eller hvordan de nu kan være opstået — for de findes altså.

Jeg kan ikke finde noget bedre svar til ministeren på hans udfald mod mig og mit parti end nogle udtalelser fra et tidligere medlem af dette ting, Christmas Møller. Han sagde i 1945:

„Det havde været meget lykkeligere for Danmark, om man i videre kredse end det kommunistiske parti havde haft en større forståelse af de mægtige og positive kræfter, der fandtes i Sovjetunionen. Jeg kan sige det så meget trygge, som jeg vel fejlede sammen med så mange andre før krigen og i dens første år. Det har været en stor lykke for Danmark, at det kommunistiske parti søgte at skabe forståelse for det Rusland, som også i fremtiden, ja mere i fremtiden end nogen-sinde før, vil have en afgørende indflydelse på forholdene i verden og dermed have afgørende betydning også for vort land.“

Jeg tror, ministeren har fået det svar, han fortjener, eller måske er det bedre, end han egentlig fortjener det.

Til udenrigsministeren vil jeg gerne sige i anledning af hans udtalelser om Kina: Når Danmark selv har truffet afgørelsen — og det siger ministeren jo —, så savner jeg oplysning om, hvad det er, der har fået Danmark til at ændre standpunkt fra aften til morgen. For det er jo det, der er sket i Koreaspørgsmålet. Hvem har ministeren forhandlet med, hvorledes er han kommet til den anskuelse, at Danmark skulle skifte stilling i dette spørgsmål på en eneste nat? Det skylder ministeren tinget og offentligheden svar på.

Udenrigsministeren var også inde på op-

rustningen af Vesttyskland og forsøgte som så mange andre, at forklare, at der ikke her var tale om nogen oprustning. Jeg tror, at alene den modstand, der har været — jeg tænker ikke så meget på Danmark som på England og Frankrig og andre lande —, viser, at der er tale om en oprustning. Den omstændighed, at man kan møde med en regering og en minister, der siger god for Vesttysklands oprustning, ændrer ikke noget ved det centrale i sagen, og det ændrer heller ikke noget ved den alvor, der ligger deri, at der samtidig med at der forhandles om oprustning, benådes eller løslades krigsforbrydere.

Så spurgte jeg ministeren, om man ved forhandlingerne i Bruxelles var vidende om, at der var tale om at skride til benådning og løsladelse af arge krigsforbrydere. Ministeren har erklæret, at det var man ikke. Det vil jo sige, at vi igen står overfor en fuldbyrdet kendsgerning fra USAs side, og det vil sige, at de omstændigheder, hvorunder man i Bruxelles diskuterede inddragning af tyske styrker i fælleshæren, er bristet. Det rejser igen spørgsmålet: Agter denne regering, agter de politikere, der slutter op bag amerikanerne, fortsat at bøje sig for fuldbyrdede kendsgerninger, fortsat at bøje sig for de ønsker, der kommer fra amerikansk side?

Jeg vil mene, at netop i denne sag burde først og fremmest regeringen have protestet. Vi har også den opfattelse, at hele rigsdagen burde have rejst sig i protest. Jeg hørte vel det ærede medlem hr. Viggo Starcke udtale, at det var forhold, vi ingen indflydelse havde på, og derfor skulle vi ikke tilkendegive vor mening om dem. Jeg ved ikke, hvor stærkt disse krigsforbryderes værk har berørt det ærede medlem, men jeg ved, hvor stærkt de har berørt dette land, og hvor stærkt de har berørt visse kredse i dette land. Der findes endnu mennesker, som lider under virkningerne af den terror, som disse krigsforbrydere har ansvaret for. Pressen kan i dag meddele, at en præst, som har været udsat for mishandling, er død som følge af denne mishandling. Der går enker og faderløse, som lider under disse krigsforbryderes misgerninger, og så kommer man her, kynisk og koldt, og afviser et forslag om fordømmelse af løsladelsen af disse forbrydere. Det kan ikke være noget ligegyldigt spørgsmål, og det forekommer mig, at det ikke bare er ligegyldighed, man udviser overfor dem, der har lidt under besættelsen; det forekommer mig, at det faktisk er et slag i ansigtet på disse mennesker, at man ikke fra denne